

Kotisivulle

Tuskaisia kysymyksiä

Raitiovaunu oli pysähtynyt liikennevaloihin. Kun se taas lähti liikkeelle, kuulin edessäni istuvan pienen tytön kysyvän hätäisellä äänellä:

- Äiti, tuolla on varpunen. Se ei liiku yhtään. Äiti, onko se kuollut?

Minulla oli sama näkymä ulos, mutta en nähnyt varpusta. Lapsen tarkka katse oli löytänyt sen lumisohjon keskeltä ja hänen huomionsa keskittyi vain lintuun.

- Äiti, eikö se lennä enää koskaan?

Raitiovaunu ohitti juuri Mannerheimin hevospatsaan, ja äiti yritti siirtää lapsen ajatukset siihen, mutta turhaan. Aina siihen asti, kun tuli minun pysäkkini, kuulin lapsen itkuisen äänen. Hän mietti pienen varpusen kohtaloa ja kyseli ja kyseli.

Muistin tämän pienen tytön ja hänen surunsa, kun oikaisin Rautatienpoikien poikki. Aleksis Kiven patsasta reunustaa pensasaita. Sieltä kuului jo kauas varpusten sirkutus. Ääni oli niin kimeä että korvissa soi. Toivoin mielessäni että pikkutyttö olisi kulkenut vierelläni ja kuullut saman kuin minä. Varpuset olivat minulta piilossa, mutta on aivan varmaa, jos lapsi olisi ollut siinä, hän olisi juossut katsomaan. Sen seurauksena olisimme molemmat nähneet varpusten pyrähtävän lentoon. Ne elivät. Siksi ne sirkuttivat ja lensivät.

Ajatus kuolleesta varpusesta ja näistä virkeistä pikku laulajista saa minut yhtäkkiä hyvin mielteliäksi. Mieleeni nousee yhä uusia ja uusia kuvia pakolaisjoukoista. Katse poimii sieltä helposti viluisen, nälkäisen, itkuisen lapsen - niin, jopa kuolleen pienen pojan. Vaikka me aikuiset jo olisimme turtuneet noihin näkyihin, voimme olla varmat siitä että lapsi ei ole. Hän kysyy, kysyy ja kysyy.

Mitä me osaamme vastata, miten pystymme selittämään?

Löytyisikö Raamatusta apua? Ainakin kaksi kertaa Jeesus käyttää juuri varpusia vertailukohteena puhuessaan Jumalan huolenpidosta. Yhdessä niistä hän sanoo: ” *Varpusia saa kahdella kolikolla viisi, eikö niin? Silti Jumala ei unohda yhtäkään niistä.*

Teidän jokainen hiuskarvannekin on laskettu. Älkää siis pelätkö. Olettehan te arvokkaampia kuin kaikki varpuset”

Jumala ei siis unohda, ei meitä, mutta ei muitakaan luotujaan! Mitä se tarkoittaa? Minusta sitä, että olemme hänen mielessään koko ajan. Ajatus menee yli minun ymmärrykseni, mutta luotan siihen.

Joku kysyy ja vastaa itse näin:” Miten pitäisi ymmärtää maailmassa vallitseva paha? Ei sitä tarvitsekaan ymmärtää, sitä vastaan pitää taistella.”

Virttä 600 lauletaan näinä päivinä usein radiohartauksissa. Siinä Dietrich Bonhoeffer sanoo omasta elämäntilanteestaan käsin näin:” *Kun pahan valta kasvaa ympärillä, vahvista ääni toisen maailman...*”

Kun emme löydä vastausta itkevän lapsen tai aikuisen tuskaiseen kysymykseen, jääkäämme hänen vierelleen, olkaamme läsnä. Jo näin pieni ele on mukana taistelemassa pahaa vastaan.

Raija Lähteinen